

UNIA EUROPEJSKA

Komitet Regionów

Kilka dat z historii Komitetu Regionów

Powstanie Komitetu Regionów

Komitet Regionów (KR) został powołany do życia w 1994 r. na mocy postanowień traktatu z Maastricht, jednakże jego początki datować można na ponad 30 lat wcześniej, kiedy Europejskie Zgromadzenie Parlamentarne (poprzednik Parlamentu Europejskiego) przedstawiło 9 maja 1960 r. propozycję powołania komitetu konsultacyjnego ds. gospodarki regionalnej.

Niemniej pomysł utworzenia ciała doradczego, którego członkami byłiby przedstawiciele samorządów regionalnych i lokalnych, zaczął się konkretyzować dopiero w Jednolitym Akcie Europejskim z 1986 r.

Jednolity Akt Europejski dostrzegł znaczenie roli, jaką odgrywa rozwój regionalny na drodze do osiągnięcia w pełni funkcjonalnego jednolitego rynku, a jednocześnie podkreślił ścisły związek pomiędzy spójnością gospodarczą a społeczną, co miało niebagatelny wpływ na decyzję Komisji Europejskiej o powołaniu dnia 24 czerwca 1988 r. Rady Konsultacyjnej Władz Re-

gionalnych i Lokalnych. Organ ten z kolei odegrał rolę prekursora KR-u, umożliwiając samorządom terytorialnym dostęp do prawdziwego forum na szczeblu europejskim, podnoszącego kwestie rozwoju regionalnego.

Dnia 21 października 1990 r. Komisja opublikowała opinię wzywającą do utworzenia organu reprezentującego regiony i odgrywającego rolę konsultacyjną; pomysł ten uzyskał poparcie Parlamentu Europejskiego.

Rada Europejska w czasie szczytu w Rzymie w dniach 14–15 grudnia 1990 r. zwróciła uwagę na znaczenie, jakie niektóre spośród państw członkowskich – szczególnie zaś Niemcy, Belgia i Hiszpania – przywiązywały do prowadzenia konsultacji z organami regionalnymi i lokalnymi w ramach procesu decyzyjnego UE. Komisja była przekonana do tej koncepcji przede wszystkim dlatego, że postrzegała „Europę regionów” jako kluczowy element procesu integracji.

Rozpoczęte następnie w ramach Konferencji Międzyrządowej negocjacje doprowadziły w czasie szczytu Rady Europejskiej w Maastricht w dniach 9 i 10 grudnia 1991 r. do podjęcia decyzji o powołaniu Komitetu Regionów. Szefowie państw i rządów przewidzieli dla Komitetu podwójną rolę: organu pomagającego w kształtowaniu ustawodawstwa europejskiego i ognia łączącego bezpośrednio Brukselę z obywatelami Europy.

7 lutego 1992 r.

Traktat z Maastricht, czyli Traktat o Unii Europejskiej, oficjalnie powołał do życia Komitet Regionów.

Artykuł 198a Traktatu stanowił, że Komitet ma 189 członków, którzy „są w pełni niezależni w wykonywaniu swych funkcji, w ogólnym interesie Wspólnoty”.

Członkowie oraz ich zastępcy, w takiej samej liczbie, byli mianowani jednomyślnie przez Radę Ministrów na okres czterech lat, na wniosek państw członkowskich. Artykuł 198c nakładał na Radę i Komisję Europejską obowiązek konsultowania się z KR-em w następujących pięciu obszarach polityki wspólnotowej mających wymiar regionalny:

- spójność gospodarcza i społeczna;
- zdrowie publiczne;
- transeuropejskie sieci transportowe, telekomunikacyjne i energetyczne;
- oświata i młodzież;
- kultura.

Komitet mógł również wydawać opinie z inicjatywy własnej w jakiegokolwiek sprawie, która według jego oceny wiąże się z konkretnymi interesami regionów.

Protokół nr 16 do traktatu stanowił, że KR ma wspólną strukturę organizacyjną z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym.

1 listopada 1993 r.

Po przedłużającym się procesie ratyfikacji, traktat z Maastricht wchodzi w życie.

Pierwsza sesja plenarna

9 i 10 marca 1994 r.

Komitet Regionów zbiera się na inauguracyjnej sesji plenarnej w Brukseli. Na pierwszego przewodniczącego wybrany zostaje Jacques BLANC (PPE, FR), przewodniczący rady regionu Languedoc-Rousillon, zaś w roli pierwszego wiceprzewodniczącego wspiera go Pasqual MARAGALL I MIRA (PSE, ES).

Występując podczas sesji, przewodniczący Komisji Europejskiej Jacques DELORS stwierdza, że powołaniem Komitetu Regionów musi być wzmacnianie legitymacji demokratycznej UE: „Wobec nadzwyczajnej różnorodności swego składu, Komitet Regionów będzie wyjątkową figurą na szachownicy instytucjonalnej.

Będzie w stanie wywierać bardzo szczególne oddziaływanie w oparciu o swoją wiedzę fachową i wpływy”.

Jacques DELORS powiedział, że KR ma dwa kluczowe zadania: po pierwsze wzmacniać poczucie „przynależności” zwykłych obywateli, po drugie, ostrzegać instytucje europejskie o każdej sytuacji grożącej regresem. Sesja plenarna, w której uczestniczył również przewodniczący Parlamentu Europejskiego Egon KLEPSCH, powołała osiem komisji, cztery podkomisje oraz komisję do spraw instytucjonalnych, mających za zadanie opracowywanie opinii KR-u. Powierzono im następujące dziedziny:

Przecieranie szlaków:
Jacques BLANC
wybrany na pierwszego
wiceprzewodniczącego
Komitetu Regionów

- Komisja 1: rozwój gospodarczy, finanse lokalne i regionalne;
- Podkomisja 1: finanse lokalne i regionalne;
- Komisja 2: gospodarowanie gruntami, rolnictwo, myślistwo, rybołówstwo, leśnictwo, środowisko morskie i obszary górskie;
- Podkomisja 2: turystyka i obszary wiejskie;
- Komisja 3: sieci transportowe i komunikacyjne;
- Podkomisja 3: telekomunikacja;
- Komisja 4: polityka na obszarach miejskich;
- Komisja 5: planowanie przestrzenne, środowisko naturalne i energetyka;
- Komisja 6: oświata i kształcenie;
- Komisja 7: Europa obywateli, badania naukowe, kultura, młodzież i konsumenci;
- Podkomisja 7: młodzież i sport;
- Komisja 8: spójność gospodarcza i społeczna, polityka społeczna i zdrowie publiczne.

W trakcie pierwszego roku swojej działalności KR wydał 40 opinii, z czego połowę stanowiły opinie z inicjatywy własnej.

Pierwsze posiedzenie:
przewodniczący Komisji
Europejskiej Jacques
DELORS podczas
inauguracyjnej sesji
plenarnej KR-u

Podjęmowanie inicjatywy:
w pierwszym roku swojej
działalności Komitet
Regionów wydał 40 opinii
– połowę z nich
z inicjatywy własnej

12 marca 1994 r.

Pierwsi pracownicy sekretariatu KR-u zajmują biura budynku Galerie Ravenstein, znajdującego się w centrum Brukseli.

16 listopada 1994 r.

Grupy Europejskiej Partii Ludowej (PPE) i Partii Europejskich Socjalistów (PSE) zostają formalnie uznane w ramach KR-u w trakcie piątej sesji plenarnej. Wkrótce potem tworzą się kluby Sojuszu Europejskiego (EA) oraz liberałów (ELDR).

9 i 10 grudnia 1994 r.

Komitet Regionów wzywa szefów państw i rządów UE, obradujących podczas szczytu w Essen, do sprecyzowania pojęcia pomocniczości.

1 stycznia 1995 r.

Liczba członków KR-u wzrasta do 222 po przystąpieniu Austrii, Finlandii i Szwecji do Unii Europejskiej.

Powiewająca flaga:
przewodniczący KR-u
Pasqual MARAGALL
I MIRA przemawia
podczas Europejskiego
Szczytu Regionów i Miast
w Amsterdamie, maj
1997 r.

W pierwszej linii:
burmistrz Porto Fernando GOMES
i bawarski premier Edmund STOIBER w swoim
raporcie przedstawionym w czasie szczytu
w Amsterdamie wezwali do przyznania
KR-owi prawa wszczynania postępowania
przed Europejskim Trybunałem
Sprawiedliwości

20 i 21 marca 1996 r.

Pasqual MARAGALL I MIRA (PSE, ES), burmistrz Barcelony, zostaje wybrany na przewodniczącego KR-u. Zobowiązuje się on skupić na budowaniu przejrzystej, praworządnej organizacji wewnętrznej oraz na zdobyciu dla KR-u statusu instytucji.

maj 1996 r.

Sekretariat KR-u przenosi się do budynku Ardenne, w sercu dzielnicy europejskiej Brukseli, w pobliżu Parlamentu Europejskiego.

15 i 16 maja 1997 r.

KR jest gospodarzem Europejskiego Szczytu Regionów i Miast w Amsterdamie. Komitet przedstawia sprawozdanie sporządzone przez Edmunda STOIBERA (PPE, DE), premiera Bawarii, oraz Fernando GOMESA (PSE, PT), burmistrza Porto, wzywające do uznania KR-u za pełnoprawną instytucję, z prawem do wszczynania postępowania przed Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości oraz do przyznania mu większej liczby obszarów obowiązkowych konsultacji. Szczyt wzywa również do przyznania Parlamentowi Europejskiemu prawa zasięgnięcia opinii KR-u.

2 października 1997 r.

Podpisanie traktatu amsterdamskiego. Traktat wzmacnia i rozszerza rolę KR-u jako organu konsultacyjnego UE. Podwaja liczbę obszarów, w których Rada lub Komisja powinny przeprowadzać konsultacje z KR-em, dodając:

- politykę zatrudnienia,
- politykę społeczną,
- środowisko naturalne,
- kształcenie zawodowe,
- transport.

Artykuł 265 stanowi, że Parlament Europejski może zasięgać opinii KR-u.

Znosząc protokół nr 16, traktat amsterdamski ustanowił również autonomię administracyjną i budżetową dla Komitetu Regionów i Komitetu Ekonomiczno-Społecznego.

17 października 1997 r.

Jean-Claude JUNCKER, premier Luksemburga, przedstawia Prezydium KR-u zwięzłą informację na temat zbliżającego się nadzwyczajnego posiedzenia Rady Europejskiej w sprawie zatrudnienia. Stwierdza, że zwalczanie bezrobocia jest nie tylko sprawą rządów krajowych. Samorządy regionalne i lokalne muszą również wypełniać swoją rolę, pomagając w kształtowaniu warunków właściwych dla tworzenia miejsc pracy.

Otwarta debata:
Manfred DAMMEYER,
trzeci przewodniczący
KR-u, domaga się
większej autonomii dla
regionów

19 i 20 listopada 1997 r.

Przewodniczący Komisji Europejskiej Jacques SANTER oraz Valéry GISCARD D'ESTAING, przewodniczący Rady Gmin i Regionów Europy i były prezydent Francji, występują przed członkami KR-u na sesji plenarnej. Prezydium KR-u ustanawia Komisję Spraw Finansowych i Administracyjnych, składającą się z 15 członków.

18 i 19 lutego 1998 r.

Manfred DAMMEYER (PSE, DE), minister spraw federalnych i europejskich niemieckiego landu Północna Nadrenia-Westfalia, zostaje wybrany na stanowisko przewodniczącego KR-u. Nalega na przyznanie większej autonomii regionom, krajom związkowym lub prowincjom w zarządzaniu funduszami strukturalnymi, jak również na prowadzenie bardziej konkurencyjnej polityki rolnej UE.

Zgromadzenie przyjmuje propozycję Prezydium, żeby zmienić liczbę, skład i zakres kompetencji komisji KR-u, tak aby usprawnić ich działanie wobec nowych obszarów odpowiedzialności przydzielonych Komitetowi przez traktat amsterdamski. KR będzie odtąd miał osiem stałych komisji (komisje od 1 do 7 oraz komisja ds. instytucjonalnych).

Razem: Jos CHABERT,
przewodniczący KR-u
w latach 2000–2002,
wezwał do zacieśnienia
współpracy z Parlamentem
Europejskim i Radą
Ministrów

13 i 14 maja 1998 r.

Prezydium ustanawia grupę łącznikową KR/państwa Europy Środkowej i Wschodniej + Cypr dla nawiązania kontaktów z regionalnymi i lokalnymi przedstawicielami państw ubiegających się o członkostwo w UE. John PRESCOTT, wicepremier Wielkiej Brytanii i sekretarz stanu ds. środowiska naturalnego, transportu i regionów, występuje na sesji plenarnej. Podkreśla potrzebę reformy funduszy strukturalnych i spójności dla zmniejszenia dysproporcji regionalnych w Europie.

1 maja 1999 r.

Traktat amsterdamski wchodzi w życie.

3 czerwca 1999 r.

Porozumienie o współpracy podpisane przez przewodniczącego Manfreda DAMMEYERA i przewodniczącą Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Beatrice RANGONI MACHIAVELLI.

16 i 17 lutego 2000 r.

Jos CHABERT (PPE, BE), minister ds. robót publicznych i transportu w rządzie stołecznym Brukseli, zostaje wybrany na przewodniczącego KR-u. Ponaglając Komitet do zacieśnienia współpracy z Parlamentem Europejskim i Radą Ministrów, wzywa do położenia większego nacisku na opinie polityczne, zaś mniejszego na opinie o charakterze technicznym. Ogłasza pięć priorytetów politycznych w dziedzinach zatrudnienia, polityki na obszarach miejskich, obywatelstwa europejskiego, środowiska naturalnego i rozszerzenia.

30 marca 2000 r.

Pierwsze posiedzenie konferencji przewodniczących Parlamentu Europejskiego z przewodniczącymi grup politycznych KR-u.

13 i 14 lipca 2000 r.

Sekretariat KR-u przenosi się do trzeciej z kolei siedziby – budynku Montoyer, przy ulicy Montoyer 92–102, w bezpośrednim sąsiedztwie Parlamentu Europejskiego w Brukseli.

26 lutego 2001 r.

Podpisanie traktatu nicejskiego.

Traktat stwierdza, że członkowie KR-u muszą posiadać mandat wyborczy organu lokalnego lub regionalnego lub też odpowiadać politycznie przed wybieralnym, lokalnym lub regionalnym zgromadzeniem. Postanawia również, że członkowie mogą odtąd być mianowani przez Radę Ministrów nie jednogłośnie, lecz kwalifikowaną większością głosów. Mandat członka KR-u wygasa automatycznie, jeżeli utraci on mandat wyborczy, na podstawie którego został wybrany.

Traktat ustanawia maksymalną liczbę członków KR-u na 317 dla UE złożonej z 25 państw; liczba ta zostanie zwiększona maksymalnie do 350, w momencie przystąpienia Rumunii i Bułgarii.

20 września 2001 r.

Podpisanie przez przewodniczącego Komisji Europejskiej Romano PRODIGIO i przewodniczącego KR-u Josa CHABERTA protokołu o współpracy.

14 i 15 grudnia 2001 r.

Szczyt w Laeken powołuje Konwent ws. przyszłości Europy, stawiając mu za zadanie przygotowanie projektu konstytucji UE. Członek KR-u Valéry GISCARD D'ESTAING, przewodniczący rady regionu Owernia, powołany zostaje na stanowisko przewodniczącego Konwentu. KR otrzymuje w Konwencie sześć miejsc.

W zespole: Valéry GISCARD D'ESTAING, przewodniczący Konwentu ws. przyszłości Europy, w towarzystwie Alberta BORE'A, Josa CHABERTA oraz Claude DU GRANRUT

Siła tkwi w jedności:
Albert BORE,
przewodniczący KR-u
w latach 2002–2004,
z wiceprzewodniczącym
Komisji Europejskiej
Neilem KINNOCKIEM

6 lutego 2002 r.

Sir Albert BORE (PSE, UK), przewodniczący rady miasta Birmingham, zostaje przewodniczącym Komitetu Regionów.

Wyznacza dwa kluczowe cele swojej kadencji: zagwarantowanie, aby polityka regionalna leżała u podstaw przyszłych działań UE, oraz podjęcie kwestii „deficytu demokratycznego”, który doprowadził do poczucia wyłączenia szerokiej rzeszy obywateli z procesu decyzyjnego UE.

KR tworzy nową strukturę dla komisji. W miejsce dotychczasowych ośmiu komisji zostaje utworzonych sześć nowych:

- Komisja Polityki Spójności Terytorialnej (COTER),
- Komisja Polityki Gospodarczej i Społecznej (ECOS),
- Komisja Rozwoju Zrównoważonego (DEVE),
- Komisja Kultury i Edukacji (EDUC),
- Komisja Spraw Konstytucyjnych i Sprawowania Rządów w Europie (CONST),
- Komisja Stosunków Zewnętrznych (RELEX).

Zwycięstwo zasady pomocniczości: przedstawiciele KR-u na Konwencji z powodzeniem przekonywali, by konstytucja przyznała Komitetowi kluczową rolę w monitorowaniu stosowania zasady pomocniczości

28 lutego 2002 r.

Sesja inauguracyjna Konwentu ws. przyszłości Europy. Eduardo ZAPLANA HERNÁNDEZ SORO (PPE, ES), Jos CHABERT (PPE, BE), Manfred DAMMEYER (PSE, DE), Patrick DEWAELE (ELDR, BE), Claude DU GRANRUT (PPE, FR), Claudio MARTINI (PSE, IT), Ramón Luis VALCÁRCEL SISO (PPE, ES)* oraz Eva Riitta SIITONEN (PPE, FI)** reprezentują KR w Konwencji.

* Ramón Luis VALCÁRCEL SISO zastąpił Eduardo ZAPLANA Hernández Soro w lutym 2003 r.

** Eva Riitta SIITONEN była zastępcą od października 2002 r.

13 i 14 marca 2002 r.

Członkowie zebrani w czasie sesji plenarnej przyjmują opinię przygotowaną przez dwóch byłych przewodniczących KR-u, Josę CHABERTA (PPE, BE) i Manfreda DAMMEYERA (PSE, DE), wzywającą do rewizji podziału kompetencji pomiędzy UE, państw członkowskie, regiony i gminy, w celu zwiększenia przejrzystości i dostosowania do zasady pomocniczości. Opinia została sporządzona w odpowiedzi na wniosek Parlamentu Europejskiego o opinię KR-u – był to pierwszy przypadek, kiedy Parlament wykorzystał prawo konsultacji z KR-em, jakie uzyskał na mocy traktatu amsterdamskiego.

6 maja 2002 r.

Członek KR-u Jean-Pierre RAFFARAIN (PPE, FR), przewodniczący rady regionu Poitou – Charentes, został mianowany premierem Francji.

3 i 4 lipca 2002 r.

Sesja plenarna zatwierdza pierwszy formalny dokument do prac Konwentu, który wzywa:

- do uznania KR-u za instytucję;
- do przyznania mu prawa do kierowania spraw do Trybunału Sprawiedliwości w obronie swoich prerogatyw i zasady pomocniczości;
- do przyznania mu prawa uczestnictwa w dialogu Komisji, Parlamentu i Rady w ramach procedury współdecydowania;
- do zwiększenia kompetencji konsultacyjnych poprzez nałożenie na instytucje wymogu usprawiedliwiania przypadków nieuwzględnienia stanowiska

Komitetu we wszystkich obszarach, w których konsultacje są obowiązkowe;

- do rozszerzenia zakresu obowiązkowych konsultacji o wszelkie tematy związane z kompetencjami organów lokalnych i regionalnych, w tym: rolnictwo, badania naukowe oraz rozwój technologiczny;
- do przyznania KR-owi prawa do pisemnej i ustnej interpelacji do Komisji;
- do przyznania prawa do współdecydowania w konkretnie określonej i właściwej liczbie obszarów, w tym w programach współpracy przygranicznej.

11 lipca 2002 r.

Eduardo Zaplana HERNÁNDEZ SORO (PPE, ES), pierwszy wiceprzewodniczący KR-u i przewodniczący rządu regionalnego Walencji, zostaje mianowany ministrem pracy i spraw społecznych w rządzie hiszpańskim.

Polityczne oddziaływanie:
Wolfgang CLEMENT,
niemiecki minister
gospodarki i pracy,
przemawia przed
uczestnikami Konferencji
Miast i Regionów Europy
w Lipsku, maj 2003 r.

I lutego 2003 r.

Wejście w życie traktatu nicejskiego.

12 i 13 lutego 2003 r.

Występując na sesji plenarnej, przewodniczący Komisji Europejskiej Romano PRODI wzywa do przyznania KR-owi roli w planowanym systemie monitorowania stosowania zasady pomocniczości. Reinhold BOCKLET (PPE, DE), bawarski minister spraw federalnych i europejskich, zostaje wybrany na pierwszego wiceprzewodniczącego KR-u.

5 i 6 maja 2003 r.

Konferencja Komitetu Regionów w Lipsku prowadzi do deklaracji lipskiej, wymieniającej sześć wiodących zasad reformy polityki regionalnej i spójności. Obejmują one potrzebę realizowania rzeczywistej wspólnotowej polityki rozwoju regionalnego i spójności; uznania, że samorządy regionalne i lokalne stanowią najważniejszy szczebel podejmowania i wdrażania decyzji z zakresu polityki regionalnej i spójności; oraz podkreślenia znaczenia trwałego rozwoju i zrównoważonej konkurencyjności.

Zacieśnianie związków: były przewodniczący KR-u Peter STRAUB z przewodniczącym Parlamentu Europejskiego Patem COXEM, marzec 2004 r.

2 i 3 lipca 2003 r.

Przyjęcie w Komitecie Regionów 95 członków-obsługiwanych z dziesięciu krajów kandydujących, które mają przystąpić do UE 1 maja 2004 r.

18 lipca 2003 r.

Konwent podaje do publicznej wiadomości treść projektu konstytucji UE. Przedstawiciele KR-u z powodzeniem wnoszą o włączenie do tekstu konstytucji nowej definicji zasady pomocniczości, zapisu o kluczowej roli KR-u w monitorowaniu realizacji zasad pomocniczości i proporcjonalności oraz o prawie KR-u do wszczynania postępowania przed Europejskim Trybunałem Sprawiedliwości, jeśli jego zdaniem akt prawny narusza zasadę pomocniczości.

9 października 2003 r.

Przewodniczący KR-u Sir Albert BORE oraz przewodniczący Parlamentu Europejskiego Pat COX podpisują wspólną deklarację wzywającą do tego, aby Konferencja Międzyrządowa respektowała wyniki prac Konwentu.

Prowadzenie demokratycznej debaty: Peter STRAUB, wybrany na przewodniczącego KR-u w lutym 2004 r., z przewodniczącym Komisji Europejskiej Romano PRODIM w chwili rozpoczęcia „uporządkowanego dialogu”

11 lutego 2004 r.

Peter STRAUB (PPE, DE), przewodniczący parlamentu niemieckiego landu Badenia-Wirtembergia, zostaje wybrany przewodniczącym KR-u. Podstawowe cele jego kadencji obejmują zacieśnianie stosunków między instytucjami i szerzenie wiedzy na temat prac Komitetu w państwach członkowskich.

1 maja 2004 r.

Liczba członków KR-u wzrasta do 317 po przystąpieniu do UE dziesięciu nowych państw członkowskich.

10 maja 2004 r.

Początek „uporządkowanego dialogu” pomiędzy Komisją Europejską a przewodniczącymi stowarzyszeń regionalnych i lokalnych Europy, którego współprzewodnictwo objęli Romano PRODI oraz przewodniczący KR-u Peter STRAUB. Koncepcja trwałego, usystematyzowanego dialogu wynika z białej księgi Komisji Europejskiej z 2001 r. w sprawie sprawowania rządów w Europie.

Peter STRAUB, przewodniczący KR-u w latach 2004–2006, w towarzystwie Pétera BALÁZSA, komisarza europejskiego, i Karien VAN GENNIP, minister handlu zewnętrznego i przedstawiciela prezydencji niderlandzkiej UE, w czasie inauguracji „dni otwartych” w 2004 r.

27 maja 2004 r.

KR gospodarzem pierwszej konferencji na temat zasady pomocniczości w niemieckim Bundestacie w Berlinie.

16 czerwca 2004 r.

Przewodniczący KR-u Peter STRAUB oficjalnie otwiera nową siedzibę Komitetu w Brukseli przy ulicy Belliard 101.

27 września 2004 r.

2 tys. osób, reprezentujących ponad 70 przedstawicielstw regionów i gmin, wzięło udział w Open Days 2004 – szeregu konferencji i warsztatów szkoleniowych, których celem było poszerzenie wiedzy na temat funkcjonowania i reformy polityki regionalnej. Czterodniowy program, opracowany wspólnie z DG ds. polityki regionalnej Komisji Europejskiej, miał w założeniu stworzyć swego rodzaju platformę komunikacyjną dla samorządów lokalnych i regionalnych w ramach decydującej debaty nad przyszłością polityki spójności.

Od 18 września 2006 r. budynek przy ulicy Belliard nosi imię Jacques'a DELORSA, byłego przewodniczącego Komisji Europejskiej.

Jacques DELORS i Michel DELEBARRE

Michel DELEBARRE, członek Komitetu od 1998 r., przewodniczący grupy Partii Europejskich Socjalistów (PSE); zajmował stanowisko przewodniczącego KR-u do lutego 2008 r.

29 września 2004 r.

Zdecydowana większość członków Komitetu Regionów opowiada się za zajmowaniem miejsc w trakcie sesji plenarnej zgodnie z ich przynależnością do poszczególnych grup politycznych, tak jak w Parlamencie Europejskim, a nie zgodnie z porządkiem alfabetycznym.

17 i 18 listopada 2004 r.

Na sesji plenarnej Komitet oficjalnie obchodzi dziesięciolecie swego istnienia.

16 lutego 2006 r.

Wybór nowego przewodniczącego Komitetu Regionów. Michel DELEBARRE, francuski deputowany i mer Dunkierki (region Nord-Pas-de-Calais) zostaje wybrany 16 lutego 2006 r. na przewodniczącego Komitetu Regionów Unii Europejskiej na sesji inauguracyjnej w Brukseli nową kadencją tego zgromadzenia, w którym zasiadają demokratycznie wybrani przedstawiciele samorządów regionalnych i lokalnych Unii Europejskiej i które reprezentuje te samorzady wobec instytucji wspólnotowych.

Michel DELEBARRE wyraża wolę uczynienia z Komitetu Regionów prawdziwego europejskiego zgromadzenia politycznego, które przyczyni się do ożywienia debaty na temat Europy, i określa jako priorytet strategiczny KR-u nadanie nowej dynamiki strategii lizbońskiej.

Przewodniczący KR-u
Michel DELEBARRE
przewodniczy
obradom okrągłego
stołu z udziałem
przewodniczących
wszystkich czterech
grup politycznych
KR-u.

Po raz pierwszy Komitet Regionów zbiera się na nadzwyczajnej wyjazdowej sesji plenarnej w Rzymie w dniach 22 i 23 marca 2007 r. z okazji 50. rocznicy podpisania traktatów rzymskich.

1 stycznia 2007 r.

W związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii do UE liczba członków Komitetu Regionów wzrasta do 344.

27 września 2007 r.

W Komitecie Regionów ma po raz pierwszy miejsce spotkanie pomiędzy ambasadorami-stałymi przedstawicielami państw członkowskich Unii Europejskiej a przewodniczącym, pierwszym wiceprzewodniczącym, przewodniczącymi grup politycznych i przewodniczącymi delegacji krajowych Komitetu Regionów. Spotkanie to, w którym uczestniczą aż 24 stałe przedstawicielstwa, w większości wypadków reprezentowane przez ambasadora, jest okazją do przedstawienia priorytetów KR-u na rok 2008, ale również do ogólnej wymiany opinii co do możliwości bardziej całościowego i skutecznego wykorzystania prac KR-u w procedurach i decyzjach Rady.

Członek Komitetu Regionów od chwili jego powstania Luc VAN DEN BRANDE został wybrany na jego przewodniczącego w lutym 2008 r.

6 lutego 2008 r.

Na przewodniczącego wybrano Luca VAN DEN BRANDEGO, senatora Parlamentu Flamandzkiego i członka KR-u (PPE/BE) od czasu jego utworzenia: „Musimy odejść od podejścia hierarchicznego, w którym Unia Europejska – jak piramida – znajduje się powyżej państw członkowskich, państwa członkowskie powyżej regionów, a regiony powyżej miast i gmin. Musimy podejmować starania na rzecz ustanowienia nowego partnerstwa między różnymi szczeblami władzy, które umożliwiłyby im współpracę na równych zasadach, ukierunkowaną na osiągnięcie wspólnie wyznaczonych celów. Potrzeba nam nie tyle »Europy regionów«, co »Europy z regionami, miastami i gminami«. Budujmy Europę poprzez partnerstwo!” – zadeklarował przewodniczący, zwracając się do Zgromadzenia Plenarnego.

14 marca 2008 r.

Na wiosennym szczycie Rady Europejskiej Luc VAN DEN BRANDE został poproszony o przedstawienie przewodniczącemu Rady sprawozdania Komitetu Regionów pt. „Europejskie regiony i miasta jako partnerzy w strategii na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia”.

Luc VAN DEN BRANDE
w Paryżu obok francuskiego
ministra spraw zagranicznych
Bernarda KOUCHNERA,
podczas prezentacji
Eurośródziemnomorskiego
Zgromadzenia Władz
Lokalnych i Regionalnych
w dniu 13 lipca 2008 r.

13 lipca 2008 r.

W kontekście szczytu eurośródziemnomorskiego w Paryżu przewodniczący Luc VAN DEN BRANDE przedstawił inicjatywę KR-u dotyczącą utworzenia Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Regionalnego i Lokalnego (ARLEM), stałego organu przedstawicieli lokalnych i regionalnych UE oraz krajów partnerskich z trzech stron wybrzeża Morza Śródziemnego.

ARLEM nada partnerstwu eurośródziemnomorskiemu wymiar terytorialny uzupełniający już istniejący

parlamentary (EMPA). Ministrowie spraw zagranicznych z 43 krajów partnerskich, którzy zgromadzili się w listopadzie 2008 r. w Marsylii, przyjęli przychylnie inicjatywę KR-u.

W 2008 r. KR przyjął również istotne inicjatywy mające na celu zaangażowanie samorządów terytorialnych w partnerstwo wschodnie w ramach polityki sąsiedztwa, a także w politykę rozwoju i współpracy zdecentralizowanej.

Przewodniczący Komitetu Regionów Luc VAN DEN BRANDE, komisarz europejska Danuta HÜBNER, przewodniczący Komisji Europejskiej José Manuel BARROSO oraz francuski minister rolnictwa i rybołówstwa Michel BARNIER podczas Open Days 2008.

6–9 października 2008 r.

W ramach 6. edycji Open Days – Europejskiego Tygodnia Regionów i Miast, zorganizowanego przez Komitet Regionów i DG REGIO Komisji Europejskiej, około 7400 decydentów, wybranych demokratycznie przedstawicieli władz lokalnych i regionalnych, a także przedstawicieli świata finansów, przedsiębiorstw i społeczeństwa obywatelskiego uczestniczyło w 145 spotkaniach i seminariach zorganizowanych w Brukseli. Również w październiku w ponad trzydziestu krajach europejskich 230 imprez lokalnych zorganizowanych pod hasłem „Europa w moim regionie” umożliwiło rozpowszechnienie wydarzenia z Brukseli na szczeblu lokalnym, wymianę wiedzy i doświadczeń w zakresie tworzenia miejsc pracy, innowacji oraz zmian klimatu, a także przyczynienie się do dyskusji na temat przyszłości europejskiej polityki spójności.

7 października 2008 r.

Komitet Regionów wystąpił z inicjatywą nazwania swej sali przyjęć Atrium 5 „Open Ledra Street”. Ponowne otwarcie w kwietniu 2008 r. słynnego przejścia „Ledra Street” w centrum Nikozji na Cyprze, 44 lata po jego zamknięciu, wzbudziło na nowo nadzieję na odnowienie procesu pokojowego na tej wyspie. „Symbolika »Ledra Street« w naszym budynku świadczy o poparciu procesu pokojowego na Cyprze przez

Eleni MAVROU i Munur DORATLI, przedstawiciele wspólnoty Greków cypryjskich i wspólnoty Turków cypryjskich, wzięli udział w inauguracji „Open Ledra Street” w dniu 7 października 2008 r. W wydarzeniu tym uczestniczyli także przewodniczący Parlamentu Europejskiego Hans-Gert PÖTTERING, przewodniczący Komitetu Regionów Luc VAN DEN BRANDE oraz komisarz europejska Danuta HÜBNER.

24 października 2008 r.

członków KR-u – oświadczył przy tej okazji przewodniczący Luc VAN DEN BRANDE. Nadając nazwę »Ledra Street« jednej z naszych głównych sal przyjęć, pragniemy podkreślić, że władze lokalne i regionalne odgrywają kluczową rolę w pokonywaniu barier i ułatwianiu dialogu między społecznościami, jak też w szerzeniu pokoju i stabilności”.

We współpracy z Senatem francuskim i z udziałem kilkunastu przedstawicieli parlamentów krajowych KR zorganizował w Paryżu 3. edycję konferencji na temat pomocniczości.

Konferencja ta była częścią strategii KR-u mającej na celu umocnienie właściwego sprawowania rządów w Europie poprzez rozwinięcie sieci monitorującej przestrzeganie zasady pomocniczości i poprzez współpracę, zwłaszcza z parlamentami krajowymi.

5–6 marca 2009 r.

Na zaproszenie prezydencji czeskiej UE odbył się w Pradze Europejski Szczyt Miast i Regionów. Obecny na spotkaniu przewodniczący Komisji José Manuel BARROSO wyraził uznanie dla zdecydowanego stanowiska przewodniczącego Komitetu Luca VAN DEN BRANDEGO, który uważa, że należy unikać środków protekcyjnych w czasie pogłębiającego się kryzysu gospodarczego. Szczyt stał się platformą otwierającą konsultacje ze wszystkimi władzami lokalnymi i regionalnymi na temat strategii lizbońskiej po 2010 r. Na tej podstawie KR wysunęło zalecenia dla Rady Europejskiej dotyczące kolejnej strategii, która ma zastąpić strategię lizbońską. Komitet uważa, że powodzenie wszelkich strategii zależy od czynnego udziału niższych szczebli rządu w ich opracowywaniu, realizacji i ocenie.

21 kwietnia 2009 r.

W ramach obchodów 15. rocznicy swego istnienia Komitet Regionów sporządził deklarację misji omawiającą jego rolę, wartości i aspiracje na kolejnych 15 lat, a nawet na okres późniejszy. Została ona przedstawiona na sesji plenarnej w kwietniu. W klarowny i prosty sposób wyjaśnia ona, jakie działania podejmuje Komitet i w jaki sposób je realizuje. Tym samym odzwierciedla ona umocnioną rolę i większą rozpoznawalność polityczno-instytucjonalną, które nadał KR-owi Traktat UE. „Z deklaracji misji wyłania się obraz instytucji w pełni przygotowanej do działania w Europie XXI wieku, zbudowanej na współpracy między wszystkim szczeblami sprawowania rządów, powiązanej z życiem codziennym obywateli i opartej na zasadach pomocniczości i proporcjonalności oraz na wspólnym zaangażowaniu w pogłębianie spójności gospodarczej i społecznej” – powiedział na sesji plenarnej przewodniczący Luc VAN DEN BRANDE.

22 września 2009 r.

Na konferencji w Brugii, zorganizowanej wspólnie z Kolegium Europejskim, KR przedstawił swą Białą księgę w sprawie wielopoziomowego sprawowania rządów w Europie. Celem konferencji było znalezienie sposobów zapewnienia wielopoziomowego partnerstwa w odpowiedzi na społeczno-gospodarcze wyzwania związane z globalizacją. Przemawiając na konferencji, były premier Hiszpanii i wiceprzewodniczący Grupy ds. Refleksji nad Przyszłością Unii Europejskiej Felipe GONZÁLEZ stwierdził, że „nie możemy unikać dyskusji na temat kryzysu państwa narodowego”, i zaakcentował „przekazanie obowiązków władzom lokalnym i regionalnym, które są uosobieniem podejścia ukierunkowanego na obywateli i które – zwiększając swą elastyczność – zaczęły też żywiej reagować na oczekiwania obywateli i przedsiębiorstw”. Dodał również, że „w ostatecznym rozrachunku to one gwarantują różnorodność europejskiej tożsamości”.

4–7 października 2009 r.

W imprezie Open Days – Europejski Tydzień Regionów i Miast 2009 w Brukseli wzięło udział 6 tys. uczestników z 40 krajów z całego świata. Politycy, specjaliści, pracownicy naukowcy oraz przedstawiciele przedsiębiorstw, banków i organizacji społeczeństwa obywatelskiego nawiązywali ze sobą kontakty i dyskutowali o sprawach lokalnych i regionalnych. Hasło przewodnie dyskusji na 120 spotkaniach i seminariach wysokiego szczebla brzmiało: „Globalne wyzwania, europejskie odpowiedzi”, a konkretnie – regionalne odpowiedzi na kryzys gospodarczy i zmianę klimatu. Przemawiając na konferencji, przewodniczący Komisji José Manuel BARROSO stwierdził, że „regiony są podstawowym poziomem, jeśli chodzi o przyswajanie wiedzy, działalność gospodarczą, zatrudnienie, spójność społeczną oraz innowacyjne rozwiązania, a celem polityki spójności jest umocnienie ich pozycji i zachęcenie do podjęcia stojących przed nimi wyzwań”.

Przewodniczący Komisji Europejskiej José Manuel BARROSO przemawia podczas Europejskiego Tygodnia Miast i Regionów Open Days 2009.

7 października 2009 r.

Z okazji corocznej imprezy Open Days w Brukseli Komitet Regionów ogłosił ustanowienie znaku jakości "Europejski Region Przedsiębiorczości." Jest to projekt pilotażowy, którego celem jest wyszukanie i nagrodzenie unijnych regionów o wyjątkowej wizji przedsiębiorczości oraz zachęcenie władz lokalnych i regionalnych do większych wysiłków na rzecz popularyzowania małej przedsiębiorczości w Europie. Każdego roku nawet trzy regiony z całej UE otrzymają tytuł Europejskiego Regionu Przedsiębiorczości, przyznawany na podstawie kryteriów jakości, skuteczności, długoterminowego powodzenia wizji przedsiębiorczości oraz politycznej woli jej realizacji.

2 grudnia 2009 r.

Okolo trzystu przedstawicieli władz lokalnych i regionalnych z całego świata spotkało się ze swymi kolegami z KR-u na pierwszej konferencji w sprawie współpracy zdecentralizowanej w Brukseli. Wydarzenie to zorganizował KR wspólnie z Komisją Europejską. Stało się ono okazją do podkreślenia, że władze lokalne i regionalne mają wszelkie dane po temu, by zachęcać do tworzenia sieci współpracy między różnymi wspólnotami lokalnymi i regionalnymi z krajów Północy i Południa. Dyskusja dotyczyła przede wszystkim skuteczności pomocy, znaczenia energii dla zrównoważonego rozwoju oraz najlepszego sposobu osiągnięcia milenijnych celów rozwoju, zwłaszcza w zakresie poprawy opieki zdrowotnej.

Grudzień 2009 r.

Podczas konferencji ONZ w Kopenhadze poświęconej zmianom klimatu (COP15) KR zorganizował warsztaty pt. „Mobilizacja obywateli: współpraca miast i regionów na rzecz ochrony klimatu”, w czasie których głos zabrali mówcy wysokiego szczebla reprezentujący zarówno UE, jak i samorządy lokalne i regionalne. Poprzez swe poparcie dla inicjatywy UE Porozumienie burmistrzów – która zobowiązuje biorące w niej udział miasta do zmniejszenia emisji i zwiększenia efektywności energetycznej w stopniu wykraczającym poza wytyczone przez UE cele – KR przyjął na siebie rolę forum wymiany sprawdzonych rozwiązań między regionami i miastami dążącymi do zmniejszenia swego śladu węglowego.

Luc VAN DEN BRANDE, przewodniczący Komitetu Regionów, został wybrany na stanowisko współprzewodniczącego Eurośródziemnomorskiego Zgromadzenia Samorządów Lokalnych i Regionalnych (ARLEM).

21 stycznia 2010 r.

Eurośródziemnomorskie Zgromadzenie Samorządów Lokalnych i Regionalnych (ARLEM) przeszło do konkretnych działań na posiedzeniu w Barcelonie, na którym przewodniczący KR-u Luc VAN DEN BRANDE został wybrany na współprzewodniczącego. Mohamed BOUDRA, mer Al Hoceima w Maroku – który został wybrany na drugiego współprzewodniczącego na tym posiedzeniu inauguracyjnym – przedstawił w zarysie program prac ARLEM, który skupi się na czterech obszarach: rozwoju miast i rozwoju terytorialnym, decen-

tralizacji, społeczeństwie informacyjnym oraz wsparciu dla małych i średnich przedsiębiorstw. ARLEM to wspólny projekt Komitetu Regionów, władz lokalnych i regionalnych z trzech wybrzeży Morza Śródziemnego, a także stowarzyszeń europejskich i międzynarodowych reprezentujących władze lokalne i regionalne działające w terenie. Ma on ułatwiać nawiązywanie kontaktów, wymianę sprawdzonych rozwiązań między miastami i regionami, a także krzewienie współpracy między gminami i regionami.

10 lutego 2010 r.: Mercedes BRESSO, radna regionu Piemont, wybrana przewodniczącą Komitetu Regionów.

10 lutego 2010 r.

Mercedes BRESSO została wybrana na przewodniczącą Komitetu Regionów 10 lutego 2010 r., a 9 czerwca 2010 r. zatwierdzono ten wybór. Do najważniejszych priorytetów politycznych wskazanych przez radną regionu Piemont należą:

- realizacja postanowień traktatu lizbońskiego, a zwłaszcza postanowień dotyczących zasady spójności terytorialnej, kontroli przestrzegania zasady pomocniczości oraz inicjatywy obywatelskiej;
- większe uwzględnienie interesów lokalnych i regionalnych w debacie na temat perspektyw finansowych Unii Europejskiej, szczególnie w odniesieniu do polityki spójności i strategii „Europa 2020”;

- walka ze zmianami klimatu;
- rozwój europejskiej strategii w dziedzinie usług użyteczności publicznej, z poszanowaniem kompetencji lokalnych i regionalnych.

„We wszystkich tych dziedzinach samorządy lokalne i regionalne mogą służyć za punkt odniesienia dla Europy – uważa Mercedes Bresso. – Działają one na pierwszej linii walki z kryzysem, a także zawsze były prawdziwymi laboratoriami innowacji gospodarczej, społecznej i ekologicznej”.

Spotkanie prezidenta
Republiki Włoskiej
Giorgia NAPOLITANA
z przewodniczącą
Komitetu Regionów
Mercedes BRESSO.

3 marca 2010 r.

W dniu 3 marca 2010 r. prezydent Republiki Włoskiej Giorgio NAPOLITANO spotkał się w Komitecie Regionów z przewodniczącą Mercedes BRESSO.

Przy tej okazji zwrócił uwagę na historyczną szansę pogłębienia integracji europejskiej, jaką oferuje Traktat z Lizbony. Podkreślił, że regiony i władze lokalne, które znajdują się najbliżej obywateli, powinny wnieść pełen wkład w konstrukcję europejską, szczególnie za pośrednictwem Komitetu Regionów.

W tym kontekście Mercedes BRESSO zaznaczyła, iż Komitet będzie w odpowiedzialny sposób korzystać z przyznanego mu na mocy Traktatu nowego prawa wnoszenia skargi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w przypadku naruszenia zasady pomocniczości.

Mercedes BRESSO,
przewodnicząca Komitetu
Regionów, na sesji
inauguracyjnej Open Days
2010, która odbyła się w
Parlamencie Europejskim.

4–8 października 2010 r.

„Europa nie może sobie pozwolić na to, by nie słuchać głosu regionów i miast” – stwierdziła Mercedes BRESSO na sesji inauguracyjnej Open Days 2010, która odbyła się w sali obrad plenarnych Parlamentu Europejskiego.

Wydarzenie przebiegało pod hasłem „Europa 2020: Konkurencyjność, współpraca i spójność dla wszystkich regionów”. 6000 przedstawicieli samorządów lo-

kalnych i ekspertów wzięło udział w 130 warsztatach i konferencjach zorganizowanych w dniach 4–8 października 2010 r.

Zaledwie kilka tygodni przed opublikowaniem piątego sprawozdania w sprawie spójności przygotowanego przez Komisję Europejską ósma edycja Open Days była okazją do wzmocnienia przesłania politycznego Komitetu Regionów.

Podpisanie protokołu
ustaleń dotyczącego
współpracy na rzecz
przeciwdziałania zmianie
klimatu przez Mercedes
BRESSO, przewodniczącą
Komitetu Regionów,
Elisabeth B. KAUTZ,
przewodniczącą
Konferencji Burmistrzów
USA, oraz Connie
HEDEGAARD, komisarz
ds. działań w dziedzinie
klimatu.

5 października 2010 r.

Przy okazji sesji plenarnej w dniu 5 października 2010 r. w obecności kilkuset polityków szczebla lokalnego i regionalnego, jak również unijnej komisarz ds. działań w dziedzinie klimatu Connie HEDEGAARD, przewodnicząca Komitetu Regionów Mercedes BRESSO i Elisabeth B. KAUTZ, przewodnicząca Konferencji Burmistrzów USA, podpisały protokół ustaleń dotyczący współpracy w dziedzinie przeciwdziałania zmianie klimatu.

Protokół jest owocem współpracy między Komitetem Regionów a Konferencją Burmistrzów USA, wynikającej ze zdecydowanego dążenia do znacznych postępów w działaniach dotyczących klimatu.

13 października
2010 r.: przewodnicząca
Komitetu Regionów
Mercedes Bresso
prowadzi obrady
pierwszej europejskiej
konferencji na temat
komunikacji
w sektorze publicznym
(EuroPCom).

13 października 2010 r.

Mercedes BRESSO przewodniczyła pierwszej europejskiej konferencji poświęconej komunikacji publicznej (EuroPCom), w której udział wzięło 700 osób. Konferencję zorganizowały wspólnie: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, region Walonii, region Flandrii oraz prezydencja belgijska Unii Europejskiej.

Na konferencji przewodnicząca KR-u oświadczyła: „Powinniśmy pomyśleć o europejskiej marce w komu-

nikacji, z której korzystałyby nasze miasta i regiony”. Podkreśliła, że komunikacja nie powinna być domeną zarezerwowaną dla Brukseli oraz że jednym z najważniejszych celów powinno być zdecentralizowanie komunikacji publicznej dotyczącej zagadnień europejskich. Mercedes BRESSO stwierdziła, że to burmistrzowie, przewodniczący regionów oraz samorządowcy powinni być takimi rzecznikami prasowymi, ze względu na stałe kontakty ze społeczeństwem.

W dniu 1 grudnia
2010 r. przewodniczący
Komisji Europejskiej
José Manuel BARROSO
wystąpił na 87. sesji
plenarnej Komitetu
Regionów.

1 grudnia 2010 r.

Na sesji plenarnej KR-u przewodniczący Komisji Europejskiej José Manuel BARROSO stwierdził: „Nie uda nam się zdobyć serc obywateli i przemówić do ich umysłów, jeśli nie będą odgrywać w tym przewodniej roli przedstawiciele władz lokalnych i regionalnych, którzy muszą wносить wkład w promowanie Europy. Jesteście Państwo ważnymi ogniwami Unii”. Przewodniczący dodał, że chciałby zachęcić państwa członkowskie do włączenia władz samorządowych, za pośrednictwem paktów terytorialnych, do realizacji celów strategii „Europa 2020”.

Mercedes BRESSO podkreśliła: „Władze lokalne i regionalne zarządzają dwiema trzecimi wszystkich inwestycji publicznych, dlatego też ich wsparcie ma zasadnicze znaczenie (...). Jesteśmy gotowi do współpracy z Komisją, państwami członkowskimi i Parlamentem Europejskim przy realizacji tych celów. Współpraca ta musi przebiegać na równych prawach. Regiony i miasta nie mogą być postrzegane tylko jako władze wdrażające”.